

Ha fájdalommal valljuk is hitünk szerint az áteredő bűn következményének azt, hogy ember és ember között ellentét születhet, amely megzavarja a földi élet békéjét és nyugalomát, egyben bizony emberi kötelességünknek ismerjük, hogy ezeket az ellentéteket ne az erőszak eszközeivel, az élet árán és ne a pusztítás segítségével, hanem békés szándékokkal és jóakarattal törekvésekkel, tárgyalással, érveléssel, meggyőzéssel, az emberi élet és az emberméltóság tiszteletével lehet és kell megoldani.”

Mi ezekkel a megjegyzésekkel kísérjük a moszkvai Békekiáltványt és a most folyó 1961-es esztendőben is ezeket a gondolatokat ismerjük el és fogadjuk katolikus békemunkánk alapelveinek.

A LÓRÉ

*Szalad a lóré, csöpp hegyi vonat,
Zörög az erdőn nagy hegyek alatt.*

*Lógó fejjel, meggyőződéstelen,
Vén ló zördíti rozszant sineken.*

*Gördíti becsülettel, fölfelé,
És visszafelé is gördítené,*

*De amikor elérik a tetőt,
Hámból kifogják jámbor ügetőt,*

*A lószerszámot hátára vetik,
Farát szelíden megveregetik,*

*És azt mondják: Eridj szépen haza.
És ő elindul, szépen és haza.*

*Hát a te lóréd, édes öregem ?
Lovatlan áll már az is a hegyen.*

*Nem is zörög már, csendes, jó hely ez,
Megállónak is csak föltételes.*

*Hiszzen te húznád szívesen tovább,
De idefőnt már nem kérnek csodát.*

*Hordtad a hámot, húztál szekeret,
Most már az üres hám is fölsebez.*

*Az is megrezzent, amikor valaki
Hervadt hátadat megveregeti.*

*De már maholnap megsimít a szó:
Jőjj haza szépen, fáradt vén csikó.*

*— Megismered: ez a gazdád szava,
S szépen elindulsz, — szépen és haza.*

Sík Sándor